

[Jørgen Jensen.]

Jeg vil også godt understrege, at det forslag alene vil ramme de dårligst stillede, de lavest-lønnede inden for normallønsområdet. Der har været talt meget om Falck-redderne, og man har sagt, de har ødelagt dette lands økonomiske situation, truet demokratiet og meget andet. En række kommunalpolitikere har følt sig kaldet til at sige, at så må det offentlige overtage redningstjenesten. Nu skal de jo bare være forsigtige med 'den slags udtalelser. Det kan jo blive dyrere, og jeg vil også understrege, at redningsmateriel, uanset hvem der ejer det, også skal repareres af mekanikere. Det er bare sådan en henstilling: at man erindrer sig dette. Men hos Falck har man både et minimalløns- og et normallønsområde, og selv om redderne får den lønforhøjelse, som de havde fået løfte om, vil de fortsat være 125 kr. bagefter om måneden i forhold til den lønstigning, som minimallønsområdet har haft inden for Falck. Det er kendsgerningerne, som burde have været trukket frem, og derfor er det groft, at man her kommer og siger, at det er disse mennesker, der har truet og provokeret.

Hr. Kjeld Olesen talte om, at nu var tavlen visket ren, og derfor kunne man gå i gang med et nyt forslag. Det er muligt, at man kan viske tavlen ren, hvis der er skrevet med kridt, men man kan ikke vaske socialdemokratiet og regeringen ren for medansvaret for at ville gå med til et lovforslag, som betød, at man ville kriminalisere arbejdskampe, som man selv havde provokeret.

Jeg er glad for, at hr. Auken ryster på hovedet, men det ville være rart at få at vide, hvilket medansvar socialdemokratiet og regeringen har for det lovudkast, som hed lov om ændring af lov nr. 48 af 11. marts 1975, og hvor der stod: såfremt et krav om højere løn, der støttes ved iværksættelse af kollektive kampskridt, som arbejdsretten har kendt overenskomststridige, fører til, at der indtil udløbet af den i stk. 1 nævnte periode indgås aftaler om højere løn, er denne aftale ugyldig. Indgås en aftale som nævnt i stk. 2, straffes den arbejdsgiver, som er part i aftalen, og de lønmodtagere, der efter arbejdsrettens kendelse har deltaget i de kollektive kampskridt, med bøde.

Det var det, man var enige om mellem augustforligets partier, og derfor vil det være vanskeligt for det parti, som kalder sig et arbejderparti, at vaske dette rent.

Kendsgerningen er, at når der rejses lønkrav og var aktioner, er det, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på det, dette folketing, der har ansvaret for det med det indgreb, som man foretog i 1975. De prisstigninger, der har været siden, de huslejeforhøjelser, der har været siden, og de afgifter, som man har vedtaget i forbindelse med augustforliget, dem afskaffer man jo ikke med det lovforslag, der ligger her. Over for de normallønnede, som man tvang i arbejde uden at have rettet op på deres lønninger i 1975, gjorde man oven i købet det, at man i augustforliget sagde: det, I ikke fik i 1975, der får I heller ikke nu, når der skal forhandles overenskomster. Den 2. pct.s ramme, man fastsatte, umuliggør en løsning af de lavtlønnedes problemer. Det var årsagen til, at de følte, at de nu måtte aktionere. Derfor stillede de lønkrav, og det var arbejdsgivernes nej, deres nægtelse af at gå med til forhandlinger, som nødvendiggjorde, at de også gik i aktion.

Der er flere, der har spurgt, hvad formandsinitiativets målsætning er. Jeg kan oplyse, at efter mit kendskab til det er målsætningen at sikre, at de overenskomstkra, som er født ude på arbejdspladserne, bliver gennemført. Man formulerer ikke selv krav – det er ikke rigtigt – men de krav, der er født ude på arbejdspladserne, og som er formuleret i fagforeningerne, vil man sikre bliver gennemført. Men det er rigtigt, at hvis de skal gennemføres, så er det nødvendigt at sprænge augustforliget.

Jeg vil også godt understrege, hvordan situationen havde været i dag, hvis arbejderklassen havde affundet sig med augustforliget. Der havde været stille og roligt, indtil vi kom til den 1. marts, hvor man havde tiltænkt den en overenskomst, som ikke løste de økonomiske problemer, og som gav Arbejdsgiverforeningen mulighed for at slutte på nul. Hvis man havde været stille og rolig, så havde det betydet tilbagelag for arbejderklassen. Den uro, der har været indtil nu, og som slet ikke er det maksimale af, hvad man kan komme ud for, har betydet, at augustforliget hænger i en meget tynd tråd, at det økonomiske grundlag er smuldret væk, og at forligspartierne har været nødsaget til dag efter dag og nat efter nat at finde formuleringer, som de mener kan narre arbejderklassen. Det prisstop og det huslejestop, som man her taler om, vil ikke være det middel, som forhindrer, at arbejderklassen sikrer sig ved at træde op imod det anslag, man her ret-